

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **JUROTRANS spol. s r. o.** se sídlem Kolofíkovo nábřeží 56, Opava, zastoupeného Mgr. Markem Urbišem, advokátem se sídlem Partyzánská 18, Opava, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem 28. října 117, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 164085/2012 ze dne 8. 2. 2013, ve věci dodatečného povolení stavby,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opavy č. j. MMOP 113554/2012 ze dne 16. 11. 2012, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby „Rozšíření zpevněné plochy, oplocení a areálové

osvětlení, Opava – Kateřinky u č. pop. 1364, ul. Kolofíkovo nábřeží 56“ na pozemku parc. č. 2699/12 v kat. území Kateřinky u Opavy.

Žalobce v žalobě namítl, že stavební úřad řádně neuvedl, podle kterých ustanovení věc rozhodl, neboť odkázal jen na § 111 až § 115 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ač některá ustanovení z uvedeného rozsahu nemohla být zjevně na danou věc užita, čímž bylo porušeno ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (sále jen „SŘ“). Dále žalobce namítal, že předmětná stavba byla již v minulosti řádně ohlášena a stavební úřad opatřením č. j. VYST-24927/2006/Aki ze dne 9. 10. 2006 žalobci sdělil, že nemá vůči stavbě námitek. V mezidobí došlo k rozdělení pozemku 2699/1 v k. ú. Kateřinky u Opavy a byl z něj vydělen pozemek parc. č. 2699/12, na němž stojí předmětná stavba. V důsledku citovaného opatření z 9. 10. 2006 není předmětná stavba stavbou nepovolenou. Citované opatření však žalovaný řádně v řízení nezhodnotil.

Žalovaný k žalobě ve vyjádření ze dne 1. 8. 2013 uvedl, že předmětná stavba nebyla povolena pro její rozpor se záměry územního plánování. Po zjištění této skutečnosti již nebylo prováděno další dokazování a žádost o dodatečné povolení stavby byla v souladu s § 51 odst. 3 SŘ zamítnuta. Žalovaný uvedl, že ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu je řádně uvedeno ustanovení, podle nějž bylo rozhodováno – tím je § 51 odst. 3 SŘ. V odůvodnění pak úřad uvedl, že v souladu se zásadou procesní ekonomie nepostupoval podle § 111 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, ale zvolil postup dle § 51 odst. 3 SŘ. Pokud se týče namítaného ohlášení z roku 2006, poukázal žalovaný na to, že předmětem ohlášení byl pozemek parc. č. 2699/10, a při vyhotovení sdělení došlo k překlepu na číslo 2699/1, což bylo žalobcem odsouhlaseno v protokole z ústního jednání ze dne 19. 9. 2012. Žádné rozhodnutí ani opatření stavebního úřadu neřeší, neumisťuje, ani nepovoluje takový rozsah stavby, který byl předmětem řízení o dodatečné povolení stavby.

U jednání dne 21. 1. 2015 žalobce uvedl, že protokol ze září 2012 se týkal jiného předmětu řízení a žalobce vydal souhlasné prohlášení ohledně pozemků, aniž měl u sebe potřebnou dokumentaci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 9. 11. 2012 podal žalobce u stavebního úřadu žádost o dodatečné povolení stavby „Rozšíření zpevněné plochy, oplocení a areálové osvětlení, Opava – Kateřinky u č. pop. 1364, ul. Kolofíkovo nábřeží 56“ na pozemku parc. č. 2699/12 v kat. území Kateřinky u Opavy. Stavební úřad zjistil, že stavba je v rozporu Územním plánem města Opavy, což vyhodnotil jako překážku, která brání dodatečnému povolení, a proto dne 16. 11. 2012 vydal rozhodnutí č. j. MMOP 113554/2012, kterým žádost dle § 51 odst. 3 SŘ zamítl. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 3. 12. 2012 odvolání, které bylo

zamítnuto napadeným rozhodnutím. Ve spise se nachází mimo jiné Sdělení k ohlášení stavebních úprav č. j. VYST-24927/2006/Aki ze dne 9. 10. 2006, jímž bylo žalobci oznámeno, že stavební úřad nemá námitek proti provedení stavby „zpevněná plocha“ a drobné stavby „oplocení“ na pozemcích parc. č. 2703, 2699/8 a 2699/1 v kat. úz. Kateřinky u Opavy, a dále protokol z ústního jednání č. j. MMOP 90147/2012 ze dne 13. 9. 2012, při němž bylo mimo jiné řešeno citované sdělení ze dne 9. 10. 2006. Jednatelé žalobce uvedli, že předmětem podaného ohlášení byl pozemek parc. č. 2699/10, nikoli pozemek parc. č. 2699/1 v kat. úz. Kateřinky u Opavy.

Žalobce namítal, že stavební úřad neuvedl ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, jak vyžaduje § 68 odst. 2 SŘ. Tato námitka neodpovídá skutkovému stavu, neboť v rozhodnutí je uvedeno, že bylo rozhodováno dle „§ 111 až 115 stavebního zákona“. Žalobci lze nicméně přisvědčit v tom, že uvedení hmotněprávních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, formou „§ 111 až 115 stavebního zákona“ je poněkud obecné a citovaná pasáž ze zákona nebyla aplikována na daný případ celá. Nicméně z podání žalobce i ze žaloby samotné je zřejmé, že žalobci nečinilo potíže identifikovat v rámci citovaných pěti paragrafů ta ustanovení, jež byla aktuálně na jeho záležitost použita. Soud je ve správním soudnictví povolán k ochraně veřejných subjektivních práv (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a proto hodnotí postup správních orgánů optikou toho, zda mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí či se dotknout práv žalobce. V daném případě je zjevné, že citace nevelké pasáže hmotněprávních ustanovení namísto konkrétních ustanovení v této pasáži se nacházejících nevyvolala žádný takovýto následek. Lze ji hodnotit jako nepatrnou procesní nedůslednost bez vlivu na práva žalobce. Není proto důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobce namítal, že předmětná stavba již byla v minulosti povolena opatřením, jímž stavební úřad sdělil, že nemá námitek proti ohlášené stavbě, pak tato námitka nemůže v žádném případě obstát. I kdyby soud zcela akceptoval skutkovou i právní verzi žalobce – což nečiní – mohl by dospět jedině k závěru, že předmětná stavba nemohla být předmětem řízení o dodatečném povolení pro překážku *rei administratae* a takové řízení mělo být zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. e) SŘ. Opět je zde třeba připomenout to, že napadené rozhodnutí je nutno hodnotit z hlediska porušení veřejných subjektivních práv žalobce. Jestliže však správní orgán žádost zamítne namísto toho, aby řízení o ní zastavil, nemá to vliv na veřejná subjektivní práva žalobce (srov. např. rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 71/2012–195 ze dne 17. 9. 2014).

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 21. ledna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu